

Гърци тѣ, поемытѣ на Омира придобили всемірно значеніе за сички тѣ образованны народы на земя та.

Въ Лакедемонѣ много желѣяли за Ликурга и нѣколко пѣти чрезъ посланници го молили да са върне въ отечество то, дѣто съ новы и по добры законы да подкрѣни поклатенныя господарствененѣ редѣ.

Наконецъ Ликургъ са върнѣлъ — и тосѣ часѣ разумѣлъ, че съ изданіе то на отдѣльны законоположенія по разны тѣ части на управление то нѣма да принесе никоя полза; и че трѣба да са измѣни сичко то господарственно устройство.

Като са увѣрилъ въ туй, той отишѣлъ въ Делфы за да попыта мнѣніе то на оракула. Той принесѣлъ жертва и при самыя входѣ въ храма чулъ слѣдующи тѣ думы отъ вдѣхновенна та жрица, Пифія :

„О Ликурге, ты пристѣпвашъ при благословенныя храмъ на Завеса и на други тѣ небожители. Азъ пытамъ себе си : трѣба ли да та привѣтствувамъ като бога или като челоувѣка, но по мысль, че ты си богъ, Ликурге!“

Въ сѣщо то време Пифія му объевила; „Богъ Аполлонъ благопріятствува на мысль та му да измѣни отечественны тѣ учрежденія, и одобрява сички тѣ предположены отъ него законы, защо то тѣ ще бѣдѣтъ по добры отъ други тѣ.“

3.

Ободренъ съ туй, Ликургъ са заловилъ за дѣло то. Найнапредъ съобщилъ плана си само на нѣколко пріатели; послѣ привлѣкълъ на страна та си мнозина и са постаралъ да расположи въ полза на този планъ по вліятелны тѣ гражданы. Кога то предпріятіе то вече оздрѣяло, трийсетъ отъ найзначителнытѣ Лакедемоняны евили са една сутрина рано на мегданя : тѣ искали да оплашатъ и да потѣпчатъ сѣко противенѣе. Царь Харилай былъ помислилъ, че възстаніе то ѣ насочено противъ него — и побѣгнѣлъ въ храма на Аѣина; но кога то го увѣрили съ клетва, че ѣ безопасенъ, той оставилъ убѣжище то си и подкрѣпилъ даже Ликурга.